

L'ABRAÇADA

Davant el mirall, la Maria torna a repassar els seus cabells blancs, les mans bellugadisses, pel pas del temps, acaronen les seves galtes d'altre temps terses, els ulls ara petits i riallers, els llavis prims....amb molta lentitud els seus dits es detenen damunt d'aquell nas. Quin nas!!, en el seu temps havia esta el toc distintiu d'aquella cara.

La Maria riu en recordar quan de temps l'havia intentat amagar. Ara las seus vuitanta-sis anys ja no li molestava, el trobava d'allò més extraordinari. Record del pare pensa.....

Continua passant els dits pel seu cos intentant recordar....de sobte els seu ulls s'omplen de llàgrimes , ja no les reprimeix com abans. Plorar asserena l'ànima. Les deixa lliscar per les seves galtes, de fet aquestes són el reflex d'un record. Un record tendre i bonic que té a veure amb el seu passat.

.-Et recordes Maria? Es pregunta amb veu alta assaborint cadascuna de les paraules amb aquella veu dolça que sempre la tranquil·litzava.

.-Oi i tant! Va ser un dia de primavera cap allà al 2010, al maig, si si, concretament al mes de maig.

Aquells matins plens de llum que sense encara haver sortit de casa ens anunciaven que la primavera ja estava amb nosaltres, el cel d'un blau intens i els ocells anant i venint. Però també era un matí que en sortir al carrer et recordava que l'hivern encara estava a prop per la frescor marinera que despertava la cara.

Era un d'aquells matins que la Maria ja havia fet tota la feina de casa abans d'anar al seu treball. Les nenes al cole, la casa ordenada i el dinar preparat per

la tornada. Carpeta en mà la Maria es preparava per treballar un dia més a la seva escola, anava amb il·lusió. La seva feina l'omplia, no hi havia espai per als buits. Quan de sobte va passar?

La Maria treu del calaix de la vella tauleta de nit una petita llibreta verda on troba les anotacions que ha fet al llarg del seu camí, és la manera com ella anomena la vida i llegeix amb enyorança:

“ Aquella abraçada, tendra , dolça, bonica, va ser com l'escalfor del sol un dia d'hivern. Al principi va semblar un acte sense cap intenció, un fet aïllat però després aquella escalfor que havia quedat dins meu va anar despertant tots els meus sentits que dormien feia anys.

Sembla curiós, passem amb pressa, sempre corrents i no parem a tastar uns segons meravellosos com van ser aquells de la primera abraçada. No hi havia res a amagar va sorgir com un acte espontani ple d'un amor amagat. Fou una sensació tan especial. Encara ara la recordo i se m'ericen els pels i el cor s'encongeix i batega de plaer, a hores d'ara la recordo i la retinc amb mi. Que bonic amor va ser aquell moment, sols estaven tu i jo enmig de molta gent però no et va importar obrir els teus braços i recollir-me i apropar-me a tu. Mai no ho oblidaré. Has tingut sempre molts detall, una mirada, un somriure, una broma que m'han fet despertar-me dels meus mals de cap per endinsar-me en un món de meravellosos colors que tintaven la nostra relació dia a dia”.

Un cop acabada la lectura tanca molt suaument la seva llibreta d'anotacions, envellida pel pas del temps, l'acarona i la besa. Tanca els seus ulls plorosos i l'abraça suaument atansant-la al seu cor. Per un moment a reviscut aquell dia de primavera on el seu amor li va obrir les portes del seu futur destí.

Respira lentament, ara ja no hi ha pressa, recorda els moments viscuts amb en Iago, les tardes de cafè, els missatges de telèfon, les trucades ,breus, però tendres. En Iago era un home més gran que ella. Recorda com la va seduir. Riu. Li va semblar l'home mes encantador del món amb els seu cabells grisos, el seu sentit de l'humor i amb unes mans fines i boniques que li van robar el cor. La seva conversa, la seva fermesa i la tranquil·litat i pau amb que la feia viure van ser tot un descobriment per la Maria. Havia tornat a trobar l'amor...

S'aixeca lentament de la cadira, surt de l'habitació i es dirigeix a la cuina on es prepara l'esmorzar: Un got d'aigua amb mel, que assaboreix lentament com si fos l'últim. Un raig de sol entra per la finestra i il·lumina el seu rostre treballat pel temps. S'atura i mira, els seus ulls descobreixen un matí assolellat, però fred. Els arbres comencen a florir a la llunyania passa una bandada d'ocells, la natura torna reviuere. És primavera, una altra primavera.

Acaba el seu esmorzar i torna a la seva cambra. Treu de l'armari aquella faldilla que a en Iago li agrada tant, el jersei negre i les seves sabates amb una mica de taló, li agradava sentir-se bonica.

Torna al mirall a pentinar els seus cabells blancs amb molta cura, es posa color als llavis i una mica del seu perfum favorit. És primavera.

De sobte sent la botzina del cotxe, les seves filles venen a buscar-la. Era l'hora.

La Maria agafa l'abric, la seva llibreta verda, envellida pel pas del temps i una rosa del moble del rebedor. Tanca suaument la porta.

Les seves dues filles, la baixen a rebre i es fonen en una abraçada i sense dir-se re més pugen al cotxe i marxen.

De camí, la Maria fa parar el cotxe davant la platja i agafa un grapat de sorra.

Ja ho duia tot.!

A les nou en punt ja eren al tanatori. Avui era el dia de l'acomiadament del seu estimat Iago que durant quaranta anys l'havia acompanyada i l'havia fet la dona més feliç del món. La Maria se'l mira i deixa la rosa, el grapat de sorra i la seva llibreta verda, envellida pel temps. L'últim record aquella abraçada en un dia de primavera. Una llàgrima recorre la seva galta.